

Ramon Majó Lluch

REFLEXIONS. POC SUPORT SOCIAL

Els meus records no eren d'aquesta eufòria. Jo, en una vaga general, no hi havia cregut mai. Pensava que era una cosa que s'havia de treballar, anar endavant, i això feia avançar. Era optimista, que deia que el règim s'acabava i que nosaltres cada vegada érem més gent, més forts, però allò de dir: "ja està, tu...", jo no ho sé, potser també ho subscribia a les *octavetes*, evidentment, però era més una qüestió de dir: "*vale, vale*, tu, com més serem, millor, i animem la gent".

Però aquesta sensació que allò estava... Jo veia que hi havia encara una gran part de la societat que no estava amb nosaltres.